

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudkyň JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **L. S.**
bytem
zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2016, č. j. JMK 92047/2016, sp. zn. S-JMK 87641/2016/ODOS/Př

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci jde o správní delikt provozovatele vozidla.

2. Magistrát města Brna dne 13. 4. 2016, pod č. j. ODSČ-91678/15-16, sp. zn. ODSČ-91678/15-FIL/V, rozhodl, že žalobkyně jako provozovatelka vozidla tovární značky F., registrační značky, v rozporu s § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých předpisů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) nezajistila, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno na pozemní komunikaci – naproti Fakultní nemocnice v ... dne 22. 4. 2014 v 17:10 hodin. Provozovatelka se tak dopustila správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
3. Za výše popsany správní delikt uložil správní orgán I. stupně žalobkyni pokutu ve výši 1500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Odvolání žalobkyně žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně v podané žalobě popsala průběh řízení před správními orgány a namítla, že magistrát zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Postup správního orgánu při zjišťování pachatele přestupku byl nedostatečný, neboť tento musí podniknout veškeré možné kroky ke zjištění totožnosti pachatele. Správní orgán v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu totožnost pachatele přestupku nezjišťoval.
5. Řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nemělo být podle žalobkyně vůbec zahájeno, neboť správní orgán neodložil řízení o přestupku, jak mu ukládá § 125f odst. 4 písm. a) zákon o silničním provozu. Odložení přestupku je přitom zcela zásadní pro možnost zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Pokud ve spise absentuje jakýkoliv doklad svědčící o tom, že řízení o přestupku bylo odloženo, nelze mít za prokázané, že tomu tak skutečně bylo. Řízení o správním deliktu provozovatele vozidla tak bylo zahájeno nezákonně.
6. Správní orgán I. stupně vyhotovil rozhodnutí, aniž by kdykoliv předtím žalobkyni jasně sdělil, z čeho je obviněna. Byla informována, že je obviněna ze správního deliktu provozovatele vozidla, aniž by tušila, jaký přestupek byl spáchán a z čeho je tedy dovozována odpovědnost žalobkyně. Pouhé sdělení, že přestupek spočíval v nedovoleném zastavení či stání není dostatečný. Žalobkyně až z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně zjistila, že řidič vozidla stál v zákazu zastavení. Tím bylo porušeno její právo na obhajobu, neboť se nemohla od počátku řízení účinně bránit.
7. Dále žalobkyně namítá, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobkyně. Takový postup zkrátil žalobkyni na právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jakož i dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).
8. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle žalobkyně nebyl dostatečně popsán protiprávní skutek. Popis přestupku „*spočívající v neoprávněném zastavení nebo*

stání...mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu“ není v souladu s § 77 zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť není zřejmé, jaký konkrétní skutek se udál. Žalovaný měl konkrétně specifikovat, jak byly porušeny povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.

9. Správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Správní řád ani zákon o silničním provozu nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f silničního zákona. Správní delikt musí vykazovat znaky přestupku [§ 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu], avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. Žalobkyně v tomto smyslu odkazuje na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5. Namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí aplikoval neúčinné znění § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu.
10. Správní orgán podle žalobkyně neprokázal, že by řidič vozidla skutečně nedodržel stanovenou vzdálenost od nejbližší tramvajové kolejnice. Tato skutečnost vyplývá pouze z oznámení o přestupku, které je v podstatě úředním záznamem a nemůže být považován za důkazní prostředek. Z fotografií založených ve spise není zřejmé, že by řidič vozidla stál blíže tramvajové kolejnice, než je povoleno. Ve spise absentuje jakýkoliv důkaz svědčící o protiprávním jednání řidiče vozidla.
11. Závěrem namítá, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Citované ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování. Provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit jednání řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu
12. S ohledem na vše uvedené je žalobkyně přesvědčena, že napadené rozhodnutí je nezákonné, proto navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. K námitce žalobkyně, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, žalovaný uvádí, že v rozhodnutí je jasně uvedeno, že osobu označenou žalobkyní jako řidiče nelze dle centrálního registru obyvatel dohledat a na uvedenou adresu mu nelze doručit. Správní orgán tak učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.
14. Dle žalovaného záznam o odložení věci ve spise neabsentuje (viz razítko na č. l. 1 správního spisu).
15. K námitce nedostatečného sdělení obvinění žalovaný uvádí, že žalobkyně pominula podstatnou část oznámení o zahájení řízení, v němž bylo uvedeno, že došlo k porušení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu.

16. Co se týče nenařízení ústního jednání, žalovaný zdůraznil, že ústní jednání se nařizuje, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li tak zákon. Podle zákona o přestupcích nemají správní orgány v řízení o správních deliktech povinnost vždy nařídit ústní jednání. Není obligatorní provádět dokazování výlučně v rámci ústního jednání. Správní orgán I. stupně tedy nejednal v rozporu s právními předpisy.
17. Žalovaný odmítá argumentaci žalobkyně, že by výrok rozhodnutí nebyl konkrétní a srozumitelný.
18. Rovněž námitku promlčení správního deliktu považuje žalovaný za nedůvodnou, neboť dle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu platí, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí i pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu.
19. Z podkladů obsažených ve spise bylo bezpečně zjištěno, že vozidlo stálo tam, kde nezůstal od vozidla a nejbližší tramvajové kolejnice volný jízdní pruh ve vzdálenosti menší než 3,5 m. Tuto skutečnost ani žalobkyně v řízení o správním deliktu nerozporovala.
20. Podle žalovaného povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není v rozporu s Ústavou. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32.
21. Na základě výše uvedeného považuje žalovaný žalobu za nedůvodnou a navrhuje, aby ji soud zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

22. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex officio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
23. Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).
24. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
25. Soud se nejprve zabýval námitkou promlčení (prekluze) správního deliktu [bod IV. A) rozsudku]. Poté se zabýval námitkou nezákonnosti postupu správního orgánu v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu [bod IV. B) rozsudku] a námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu [bod IV. C) rozsudku]. Dále se soud věnoval námitce nenařízení ústního jednání [bod IV. D) rozsudku], námitce nedostatečného popisu skutku ve výroku rozhodnutí [bod IV. E) rozsudku] a námitce nedostatečného sdělení obvinění [bod IV. F) rozsudku]. Závěrem hodnotil námitku neodložení přestupku [bod IV. G) rozsudku] a námitku protiústavnosti právní úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla [bod IV. H) rozsudku].

IV. A) Námitka promlčení (prekluze) správního deliktu

26. Podle žalobkyně došlo k promlčení správního deliktu.
27. Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, účinného do 6. 11. 2014, *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let*

ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Z odstavce 5 citovaného ustanovení pak plyne, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125d.

28. Soud při posuzování námitky promlčení vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20. V něm bylo vysloveno, že ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu rozšiřuje úpravu pravidel pro zánik odpovědnosti právnických osob i na fyzické osoby, které se dopustí deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu. Spáchá-li tedy správní delikt provozovatele vozidla fyzická osoba, zaniká její odpovědnost podle § 125e odst. 3 ve spojení s § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.
29. V projednávaném případě byly obě lhůty (subjektivní dvouletá i objektivní čtyřletá) zachovány a k promlčení správního deliktu nedošlo.
30. Ohledně metodiky Ministerstva dopravy č. j. 8/2013-160-OST/5, na kterou žalobkyně odkázala s poukazem na plynoucí legitimní očekávání, je třeba zdůraznit, že tato metodika vychází z právního stavu, který vznikl v souvislosti se zavedením správního deliktu provozovatele vozidla do právního řádu České republiky (novela č. 297/2011 Sb.). V té době právní řád neobsahoval jednoznačnou úpravu zániku odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla pro případ, že pachatelem byla fyzická osoba. Novelou č. 230/2014 Sb. došlo s účinností ode dne 7. 11. 2014 k úpravě ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu a tento deficit byl odstraněn. Zmiňovaná metodika byla v této části překonána vývojem zákonné úpravy a nemůže zakládat legitimní očekávání žalobkyně.
31. Námitka promlčení (prekluze) správního deliktu tak není důvodná.

IV. B) Námitka postupu správního orgán v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu

32. Žalobkyně dále namítá, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.
33. Soud tedy hodnotil, zda postup správního orgánu I. stupně byl v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle něhož *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezačal řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
34. Dne 18. 9. 2014 zaslal správní orgán I. stupně žalobkyni výzvu k uhrazení částky 700 Kč určené podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu (doručena 22. 9. 2014). Ve výzvě byla uvedena možnost označit řidiče, který v inkriminovaném čase skutečně vozidlo řídil s tím, že sdělení totožnosti řidiče se považuje za podání vysvětlení. Žalobkyně dne 24. 10. 2014 zaslala správnímu orgánu prostřednictvím zmocněnce sdělení, ve kterém označila za řidiče pana L. Y., nar....., bytem Správní orgán se pokusil dvakrát předvolat tuto osobu k podání vysvětlení. Ani jednu výzvu se nepodařilo doručit, neboť adresát si zásilku nevyzvedl (viz č. l. 10 – 11a správního spisu).
35. Podle ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele

přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. V tomto ustanovení je vyjádřena subsidiarita odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek. „Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). Subsidiární povaha odpovědnosti za správní delikt je

patrná i z § 125h odst. 6 téhož zákona, podle kterého má správní orgán povinnosti poučit provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

36. Samotné tvrzení provozovatele vozidla v rámci podání vysvětlení spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, bez dalšího neodůvodňuje zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě. Může pouze odůvodňovat předvolání údajného řidiče k podání vysvětlení. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo lze dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním spáchala. V daném případě však žádné takové okolnosti žalobkyně neuvedla a osobu řidiče, kterou bez dalšího označila, správní orgán nemohl považovat za osobu podezřelou z přestupku.
37. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, je nutno vycházet především ze smyslu a účelu právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Jím bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké (v tomto duchu se nese také judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46 či rozsudek ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-48). Konkrétně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, vyslovil názor, že „[p]rávě v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby.“ Nejvyšší správní soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., také v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21. Zmínil: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“
38. Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže

vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.

39. S ohledem na výše uvedené soud uvádí, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, pokud na základě daných skutkových okolností ne zahájil řízení o přestupku s označenou osobou, ale věc odložil a přistoupil k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se žalobkyní. Podmínky pro tento postup vyplývající z § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu byly v daném případě splněny.
40. Námitka tak není důvodná.

IV. C) Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu

41. Žalobkyně namítá, že správní orgán nijak neprokázal, že řidič vozidla skutečně nedodržel stanovenou vzdálenost od nejbližší tramvajové kolejnice.
42. Soud uvádí, že námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalobkyně nepochybně mohla uplatnit již v řízení před správním orgánem prvního stupně. Je „obecně vhodné, aby žalobkyně neuchovávala paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnila je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se žalobkyně zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o neprokázání přestupku jevit dle kontextu věci i jako účelová“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60).
43. Soud ve správním soudnictví nemůže nahradit nedostatečná skutková zjištění vlastními závěry, tedy skutkové závěry správního orgánu měnit, pokud sám nedokazoval. To však znamená, že pokud podklady použité správním orgánem ke zjištění skutkového stavu a prokázání viny byly postačující k vydání rozhodnutí, že se žalobkyně jako obviněná dopustila správního deliktu, a o skutkovém stavu věci nevznikly v přestupkovém řízení žádné důvodné pochybnosti (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60), lze i v tomto soudním řízení vycházet pouze z takto zjištěného skutkového stavu věci bez nutnosti jeho doplnění dokazováním v soudním řízení.
44. Pro rozhodnutí o žalobních námitkách proti závěrům správních orgánů, bylo proto nutné posoudit, zda je soud povinen v řízení ve věcech správního trestání připustit jakákoliv tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav, s výjimkou tvrzení zjevně absurdních, irelevantních a nesmyslných, třebaže takováto tvrzení a jim odpovídající důkazy nebyly bez zjevného důvodu uplatněny ve správním řízení. Touto otázkou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, v němž uvedl: „V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstranění by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.“

45. V souladu s tímto právním hodnocením posoudil soud i nyní projednávaný případ, a to ve vztahu k námitce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Podle žalobkyně správní orgány neprokázaly, že řidič vozidla skutečně nedodržel stanovenou vzdálenost od nejbližší tramvajové kolejnice. S ohledem na výše uvedené závěry rozšířeného senátu byl soud povinen na základě podané žaloby hodnotit, zda správní orgány v řízení o správním deliktu opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedla k závěru, že se žalobkyně správního deliktu dopustila s tím, že zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny.
46. Není pravdou, jak tvrdí žalobkyně, že správní orgány vycházely pouze z úředního záznamu o spáchání přestupku. Prvostupňový orgán rozhodoval na základě oznámení o přestupku a fotografií z místa spáchání přestupku. Pro hodnocení toho, zda se přestupek stal nebo nikoliv, resp. pro vyvození odpovědnosti žalobkyně za správní delikt provozovatele motorového vozidla, představuje klíčový důkaz sada fotografií z ulice v (viz č. l. 2 až 5 správního spisu).
47. Žalobkyně zastává názor, že „z fotografií ale nijak nevyplývá, že by řidič vozidla skutečně stál blíže tramvajové kolejnice, než je povoleno.“ S tímto tvrzením se soud neztotožňuje. Ve správním spise jsou založeny fotografie, na kterých je zachyceno vozidlo F. P. RZ stojící v blízkosti tramvajových kolejnic. Je nutné dát žalobkyni zapravdu, že v oznámení o přestupku, ani v jiném dokumentu založeném ve spise není uvedena přesná vzdálenost vozidla od kolejnic. Dle soudu však přesné uvedení vzdálenosti ve výroku ani v odůvodnění rozhodnutí není nezbytné. Již z fotografií založených ve spise je zcela nepochybné, že řidič předmětného vozidla vzdálenost stanovenou v ustanovení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu (tj. nejméně 3,5 m) nedodržel. Z pořízené fotodokumentace (i ze skutečností obecně známých) vyplývá, že vozidlo F. není širší než 2 metry. Aby byla požadovaná minimální vzdálenost od nejbližší tramvajové kolejnice dodržena, musel by řidič mezi vozidlem a kolejnicí zanechat volný jízdní pruh o šířce odpovídající zhruba dvojnásobku šířky vozidla. To se však v posuzovaném nestalo. Z fotografií založených na č. l. 2 a 3 správního spisu jasně vyplývá, že aby se jiná vozidla mohla vyhnout vozidlu žalobkyně, musela částečně vjet na tramvajový pás. Důkazy (fotografie) obsažené ve správním spise tak podle soudu bez pochybností postačují pro závěr správních orgánů, že minimální vzdálenost mezi nejbližší tramvajovou kolejnicí a vozidlem žalobkyně vyplývající z § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu nebyla dodržena a žalobkyně se tak dopustila vytýkaného správního deliktu.
48. Listiny založené ve správním spise jsou tak podle názoru soudu zcela dostatečné pro adekvátní zjištění skutkového stavu. Ostatně žalobkyně v řízení před správními orgány, ani následně v řízení před soudem žádné další důkazy zpochybňující zjištěný skutkový stav nenavrhla.
49. Fotografie z místa spáchání deliktního jednání jsou standardním důkazním prostředkem, což vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž Nejvyšší správní soud, stejně jako v řadě jiných případů, posoudil rozhodování na základě fotodokumentace z místa deliktu v souladu se zákonem. Soud ani v tomto případě nemá výhrady proti úplnosti skutkových zjištění. Skutkový stav byl náležitě zjištěn a neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny žalobkyně (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71).

50. Závěrem soud uvádí, že nelze souhlasit s názorem žalobkyně ohledně nemožnosti použití úředního záznamu jako důkazního prostředku. Je třeba zdůraznit, že úřední záznamy v daném případě nepředstavovaly jediný ani klíčový důkaz o stavu věci. Jednalo se pouze o podpůrné listinné důkazy, které shrnovaly okolnosti zjištěné ostatními důkazními prostředky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-77). Takové použití úředního záznamu jako podpůrného důkazu ve spojení s dalšími důkazními prostředky, které jsou pro věc rozhodné, není v rozporu s právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, publikovaným pod č. 1856/2009 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl, že „*úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě nemůže obstat.*“ Ostatně i Nejvyšší správní soud shledal souladným se zákonem užití úředního záznamu jako podpůrného důkazu ve spojení s ostatními důkazními prostředky i v jiných kauzách obdobných případu žalobkyně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012-26, či ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54).
51. Námitka nedostatečného zjištění skutkového stavu tedy není důvodná.

IV. D) Námitka nenařízení ústního jednání

52. Žalobkyně dále správním orgánům vytýkala, že nenařídily ve věci ústní jednání. Tím mělo být porušeno její právo na spravedlivý proces garantované jak Úmluvou, tak Listinou.
53. Právní úprava tzv. jiných správních deliktů (tedy i správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu) účinná v rozhodné době neznala institut obligatorního ústního jednání tak, jak tomu bylo u přestupků (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Při posuzování nutnosti nařizovat ústní jednání je proto potřeba vycházet z úpravy subsidiární, tj. z § 49 správního řádu. Soud pro doplnění dodává, že ani v současnosti platná právní úprava řízení o přestupcích (§ 80 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich) ústní jednání obligatorně nestanovuje.
54. Podmínky pro nařízení ústního jednání v řízení o správním deliktu vyplývají z ustanovení § 49 správního řádu. Podle ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.
55. Dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci o provádění důkazů mimo ústní jednání včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015–30, lze § 51 odst. 2 správního řádu vyložit tak, že správní orgány jsou povinny provádět dokazování za přítomnosti účastníků při ústním jednání dle § 49 správního řádu, nebo mimo ústní jednání, o čemž ale musí být účastníci zásadně předem vyrozuměni. V případě dokazování listinou nadto právní doktrína hovoří ještě benevolentněji: „[z] logiky věci se však nelze domnívat, že je nezbytné vyrozumět účastníka, že se bude provádět důkaz listinou spočívající pouze v tom, že si ji správní orgán (přesněji řečeno oprávněná úřední osoba) přečte, resp. učiní o tom podle § 53 odst. 6 záznam do spisu. Nutnost přítomnosti účastníků při tomto přečtení listiny nelze dovozovat ani z § 53 odst. 6, protože ten pouze stanoví, jak postupovat v případě, že přítomni jsou (nestanoví však, že je to nezbytné; svou formulací naopak dokládá, že to nezbytné není)“ (srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 211).

56. Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu setrvává na závěru, že u správních deliktů obecně není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (srov. rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53, č. 852/2006 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015 č. j. 8 As 110/2015-46, uzavřel, že v řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu, o němž jde i v nyní posuzované kauze, nemusí správní orgán nařídít ústní jednání vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. Ve své následné judikatuře se Nejvyšší správní soud závěrů obsažených v citovaném rozsudku přidržel (srov. rozsudky ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 277/2015-33 a č. j. 1 As 166/2015-29, dále ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 As 260/2015-58 a ze dne 7. 4. 2016, č. j. 5 As 122/2015-18). Vybočení z této linie nepředstavuje žalobkyně uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30 (jak Nejvyšší správní soud již vysvětlil v rozsudku č. j. 3 As 260/2015-58), neboť zde Nejvyšší správní soud vystavěl svou argumentaci nikoliv na povinném konání ústního jednání, nýbrž na právu obviněného být přítomen při provádění dokazování.
57. Z výše uvedeného vyplývá, že není povinností správního orgánu nařídít ústní jednání v případě, že to není nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníka. Tuto nezbytnost je nutné vztáhnout na oba důvody, které musí být naplněny kumulativně. V případě žalobkyně podmínky pro konání ústního jednání naplněny nebyly. V řízení byly shromážděny dostatečné důkazy osvědčující deliktní jednání a zmocněnec žalobkyně byl o provádění důkazů listinou správním orgánem předem informován (viz oznámení ze dne 11. 2. 2016, v němž byla žalobkyně vyrozuměna o provádění důkazů mimo ústní jednání dne 7. 3. 2016 v 9:30 hodin; viz č. l. 13 správního spisu). V souladu s § 53 odst. 6 správního řádu se důkaz listinou provede přečtením či sdělením jejího obsahu. K provádění důkazů se žalobkyně ani její zmocněnec nedostavili. Provedené důkazy byly po celou dobu správního řízení součástí spisu. V případě, že žalobkyni nebylo jasné, čím jí bylo spáchání správního deliktu prokázáno, mohla kdykoliv v průběhu řízení nahlédnout do spisu.
58. Co se týče namítaného porušení práva na spravedlivý proces, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015-29. Z něj vyplývá, že „na řízení o předmětném správním deliktu dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 29/2007 - 121). Judikatura Evropského soudu pro lidská práva ovšem setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek (viz rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 16. 11. 2010 ve věci *Taxquet proti Belgii*, stížnost č. 926/05, bod 84 a tam uvedené odkazy na další judikaturu). Ke splnění požadavků čl. 6 Úmluvy proto podle Nejvyššího správního soudu plně postačuje, pokud bude ústní jednání nařízeno v řízení před správním soudem. Důležitou roli hraje i skutečnost, že je možné se práva na spravedlivý proces vzdát (viz např. rozsudek ESLP ze dne 21. 2. 1990 ve věci *Håkansson a Sturesson proti Švédsku*, stížnost č. 11855/85, § 66). Pokud tedy obviněný ze správního deliktu netrvá na konání ústního jednání v řízení o jeho žalobě ve smyslu § 51 s. ř. s., nemůže později namítat, že došlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Na stejných zásadách stojí i právo plynoucí z čl. 38 odst. 2 Listiny (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 2852/14, bod 28). Z těchto ustanovení podle Nejvyššího správního soudu neplyne jednoznačná povinnost správních orgánů projednávajících obvinění ze správního deliktu nařídít vždy ústní jednání. Tento závěr stvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, který posuzoval skutkově obdobnou věc trestního obvinění ze správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu včetně povinnosti nařizovat ústní jednání v řízení o něm.“ Nejvyšší správní soud výše uvedené principy rozvedl v rozsudku

č. j. 8 As 110/2015-46, v němž konstatoval: „Soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě. (...) V řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se při posuzování otázky, zda nařídít ústní jednání, správní orgány musí řídit požadavky § 49 správního řádu a judikatury. V případě, že je to tedy ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání nařídít. Není-li tomu tak, ústní jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařízeno být nemusí.”

59. Požadavek spravedlivého procesu se dle citované judikatury vztahuje na celý proces správního trestání, zahrnuje tedy i řízení před soudem. Žalobkyně v žalobě explicitně uvedla, že souhlasí s tím, aby soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. projednal věc bez nařízení ústního jednání. Pokud žalobkyně újmu způsobenou tím, že nebylo nařízeno ústní jednání před správními orgány, pociťovala jako zásadní zásah do práv, mohla být její věc projednána v řízení před soudem.
60. Skutečnost, že správním orgánem nebylo nařízeno ústní jednání, nepředstavuje dle soudu porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces. Soud je přesvědčen, že v souladu s ustanovením § 49 odst. 1 správního řádu nebylo nutné v projednávané věci ústní jednání nařizovat, neboť důkazy založené ve spisu představovaly dostatečný podklad pro rozhodnutí o správním deliktu. Ani žalobkyně v žalobě netvrdí žádný relevantní důvod, pro nějž by bylo nezbytné či účelné ústní jednání před správním orgánem nařídít. Neuvádí, jaká tvrzení tam chtěla přednést, tedy jak konkrétně nekonání ústního jednání zasáhlo do efektivy její obhajoby či jiných práv. Nadto lze poukázat na to, že žalobkyně byla ve správním řízení poučena o možnosti vyjádřit se k veškerým podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu; této možnosti však nevyužila a ve správním řízení zůstala pasivní.
61. Tato námitka proto není důvodná.

IV. E) Námitka nedostatečného popisu skutku ve výroku rozhodnutí

62. Žalobkyně namítá, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyl dostatečně popsán protiprávní skutek.
63. Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že při rozhodování jiných správních deliktů musí být řádný popis skutku, jakož i jeho právní kvalifikace, součástí výroku správního rozhodnutí. V této souvislosti lze poukázat zejména na usnesení rozšířeného senátu

Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS, dle kterého „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].“

64. Na specifikaci skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku je třeba klást přísné nároky, současně se však nemůže jednat o nároky přemrštěné, které by odhlížely od účelu přesné specifikace skutku (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Přehledně tento závěr vyjádřil Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012-23. Uvedl, že „[p]opisem skutku je slovní vyjádření jednání či skutkových okolností, které lze subsumovat (podřadit) pod jednotlivé znaky přestupku uvedené v zákoně. Je třeba, aby popis skutku obsahoval v rámci možností přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako přestupku a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Zároveň je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zohlednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti.“
65. Soud má za to, že formulace výroku „Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci – naproti FN v dne 22. 4. 2014 v 17:10 hodin“, uvedená v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a potvrzená žalovaným, je v intencích výše vyslovených závěrů judikatury dostatečná. Žalobkyni dává jasné informace o tom, jaké přestupkové jednání je jí jakožto provozovatelce vozidla vytýkáno.
66. Náležitosti výroku rozhodnutí ve vztahu k popisu přestupku jsou stanoveny v § 77 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, podle kterého výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o opuštění od uložení sankce, o započtení doby do zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení. Tedy ve vztahu k popisu skutku je zřejmé, že zákonodárce požaduje, aby výrok obsahoval takový popis skutku, v němž je uvedeno rovněž označení místa a času jeho spáchání.
67. Výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje jak popis skutku (včetně místa, času a způsobu spáchání přestupku nezjištěného řidiče), tak právní kvalifikaci. Žalobkyni lze do jisté míry přisvědčit, že vlastní vymezení způsobu spáchání přestupku mohlo být ve výroku podrobněji specifikováno. Slovní spojení „neoprávněné zastavení nebo stání“ převzaté přímo z ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu představuje obecnější pojem, pod který lze podřadit jednotlivé dílčí způsoby porušení příslušných dopravních předpisů. Ve spojení s odkazem na konkrétně znějící ustanovení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu je však z výroku patrné, jakého jednání se měl řidič dopustit. Porušení ustanovení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu se totiž lze dopustit pouze a jedině tím, že řidič vozidla stojí vozidlem v době od 5.00 do 19.00 hodin tak, že v uvedeném místě nenechá mezi vozidlem a nejbližší tramvajovou kolejnicí volný jízdní pruh široký nejméně 3,5 m. Jiným jednáním citované ustanovení nelze porušit. Ve výroku je

rovněž uvedeno, která zákonná ustanovení stěžovatel porušil coby provozovatel vozidla (§ 10, § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu). Soud tedy má za to, že z citovaného výroku správního rozhodnutí I. stupně muselo být žalobkyni jasné zřejmé, jaké jednání řidiče vozidla je jí jako provozovatelce vozidla vytýkáno.

68. Z výroku rozhodnutí si lze učinit dostatečnou představu o povaze (způsobu spáchání) přestupku, jež byla navíc dále konkretizována v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde se hovoří o nedodržení zákonné povinnosti spočívající v nedodržení vzdálenosti při stání od nejbližší tramvajové kolejnice. Takto bylo porušení specifikováno již ve výzvě žalobkyni jako provozovatelce vozidla ze dne 18. 9. 2014, č. j. MMB/0366972/2014. Žalobkyni tak muselo být zřejmé, k jakému jednání majícímu znaky přestupku došlo, jakož i to, kdy, kde a jak k němu došlo.
69. V tomto ohledu pak nelze ztrácet ze zřetele ani smysl nároků či požadavků, jež judikatura klade na výrok rozhodnutí o správním deliktu, kterým je především požadavek nezaměnitelnosti popisu skutku se skutkem jiným. Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci stran vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada *ne bis in idem*), vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Podle názoru soudu popis skutku obsažený v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nároky kladené judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu ve spojení se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku dostatečně určité vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby tento nemohl být zaměněn se skutkem jiným. Z praktického hlediska je zaměnitelnost skutku žalobkyně, resp. přestupku řidiče vozidla, s jiným zcela vyloučena.
70. Námitka nedostatečné specifikace skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nedůvodná.

IV. F) Námitka nedostatečného sdělení obvinění

71. Žalobkyně namítá, že správní orgán vyhotovil rozhodnutí, aniž by žalobkyni sdělil, z čeho je obviněna.
72. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně zaslal žalobkyni dne 11. 2. 2016 Oznámení o zahájení správního řízení, ve kterém uvedl, že „dne 22. 4. 2014 v 17:10 hodin v na pozemní komunikaci naproti FN vozidlem RZ došlo ke spáchání přestupku spočívajícího v porušení povinnosti stanovené v ust. § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu“.
73. Na tomto místě soud odkazuje na body 0 a následující tohoto rozsudku, v nichž způsob vymezení skutku shledal dostatečným. Uvedené závěry platí i pro totožné vymezení skutku v oznámení o zahájení správního řízení. K tomu soud doplňuje, že v daném případě žalobkyně již na základě Výzvy provozovateli vozidla ze dne 18. 9. 2014, ve které je skutek pospán ještě přesněji, musela mít představu o tom, v čem přestupek nezjištěného řidiče spočíval. Nemohlo tak dojít k omezení jejího práva na obhajobu, neboť v celém průběhu řízení bylo žalobkyni známo, jaký konkrétní delikt (v návaznosti na přestupkové jednání) je jí kladen za vinu.
74. Námitka tak není důvodná.

IV. G) Námitka neodložení přestupku

75. Žalobkyně namítá, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nemělo být vůbec zahájeno, neboť správní orgán neodložil řízení o přestupku, jak mu ukládá § 125f odst. 4 písm. a) zákon o silničním provozu.
76. Podle ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*
77. Skutečnost, že k odložení věci došlo, vyplývá z č. l. 1 správního spisu. Na této první straně správního spisu se nachází otisk razítka ze dne 23. 3. 2015 s příslušným textem o odložení věci a o důvodu odložení, doplněný o razítko a podpis oprávněné úřední osoby. Je tak zřejmé, že správní orgán I. stupně dne 23. 3. 2015 věc odložil a až poté dne 12. 2. 2016 zahájil řízení se žalobkyní jako s provozovatelkou vozidla.
78. Námitka není důvodná.

IV. H) Námitka protiústavnosti právní úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla

79. Žalobkyně dále brojila proti skutečnosti, že provozovatel vozidla odpovídá za přestupek řidiče vozidla.
80. Argumentaci žalobkyně, jež správní delikt provozovatele vozidla přirovnává k trestnému činu proti životu a zdraví, neshledává soud přílehlavou. Ačkoliv se nejedná o spoluodpovědnost v pravém slova smyslu, provozovatel vozidla jistým způsobem za automobil ve svém vlastnictví odpovídá. Ústavní konformitou ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění zákona č. 297/2011 Sb., a ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. června 2017, se zabýval Ústavní soud v plenárním nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (nalis.usoud.cz). Konstatoval, že výše uvedená ustanovení nejsou v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.
81. K tomu soud odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, ve kterém soud stanovil, že stěžovateli, jakožto vlastníku vozidla, plynou z vlastnictví automobilu jisté závazky soukromoprávního, ale i veřejnoprávního charakteru. „*Na přístupu stěžovatele jako vlastníka k věci samé poté záleží, v jaké právní formě, za jakých podmínek či zda vůbec přenechá svoji věc - automobil - k užívání jiné osobě. Nepochybné je, že existuje i veřejný zájem na ochraně zákonných práv a povinností, které pro provozovatele vozidel vyplývají z norem veřejného práva*“. Jak stanoví čl. 11 odst. 3 Listiny: „*Vlastnictví zavazuje*.“ Je tedy zcela legitimní, pokud zákonodárce v rámci dodržování pravidel (v tomto případě pravidel silničního provozu) stanovuje sankce i pro provozovatele vozidla v případě, že se správnímu úřadu (např. z důvodu nedostatečné či opožděné součinnosti pachatele správního deliktu) nepodaří odhalit pachatele přestupku. K tomu dále výše citovaný rozsudek: „*Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přílehlavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. (...) Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele*

přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“

82. Námitka není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

83. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
84. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. listopadu 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
B. Z.